

her. Virksomhederne vil være deres opgave voksen.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Det vil jeg godt hænge lidt fast i. Nu har vi jo haft en hel del deputationer i Arbejdsmarkedsudvalget, og alle har sagt, at når de penge, man normalt har haft til bedriftssundhedstjenestens arbejde, forsvinder, så forsvinder det forebyggende arbejde. Og det har fru Charlotte Antonsen selv hørt – det vil jeg gerne have bekræftet.

Med hensyn til at man ikke ønsker at have myndighederne rendende hele tiden og give påbud, vil jeg sige, at det jo lige præcis er det, som er pointen i det her forslag, at der ikke er incitamenter til forebyggelse, men at man skal afvente, at myndighederne kommer rendende og giver et rådgivningspåbud. Er fru Charlotte Antonsen ikke enig i, at der er problemer med at kunne lave forebyggelse?

Så nævner fru Charlotte Antonsen de grønne smileyer, og at så vil alt være godt, og at det er et fint incitament, men hvem vil gå ind på Arbejdstilsynets hjemmeside og se, om en virksomhed har en grøn smiley, hvis man skal ned i Brugsen eller et andet sted og handle? Det vil jeg gerne høre nogle bud på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Til det sidste kan jeg sige, at jeg er sikker på, at fru Lene Garsdal vil gå ind på hjemmesiden og gøre befolkningen opmærksom på, hvilke virksomheder der ikke har orden i arbejdsmiljøet. Et godt arbejdsmiljø er jo et meget vigtigt punkt i den danske debat, så hvis det pludselig kommer frem, at nogle danske virksomheder sløser med arbejdsmiljøet, så er jeg sikker på, at det nok skal komme frem. Det er jo det, der også er ideen med at lægge det ud på nettet.

Det er rigtigt, som fru Lene Garsdal siger, at der er nogle af de deputationer, vi har haft, som mener, at der ikke vil blive afsat penge på virksomhederne til arbejdsmiljø, fordi der ikke lænere er pligt til at gøre det. Men det er jeg ikke enig i. Jeg tror ikke på, at de har ret. Det er jo fortsat sådan, at danske virksomheder lægger et budget for det kommende år, og heri vil de også sætte penge af til arbejdsmiljø. Det er jeg ikke i tvivl om.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Det er jo næsten svært at få armene ned og smi-leyen til at falde til ro, når man lytter til fru Charlotte Antonsen, men alligevel vil jeg godt prøve på det. Omkring den her screening, som er prist i høje toner: Når nu man skal ud at screene en virksomhed og har 1½ time til rådighed på en virksomhed med flere afdelinger og med flere hundrede ansatte, hvordan skal det så rent praktisk lade sig gøre?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det siger jo sig selv, at der er nogle virksomheder, der er store, og andre, der er små. Så 1½ time er jo et gennemsnit. Selvfølgelig vil det på de lidt større virksomheder tage lidt længere tid, og på mindre virksomheder, eller hvis man har en stribe virksomheder, f.eks. en kæde, der er indrettet fuldstændig ens, kan det være, at man kan gøre det lidt hurtigere det pågældende sted.

Så 1½ time er et gennemsnit, som bl.a. er brugt, for at man kan regne ud, hvor lang tid det så vil tage at komme igennem hele striben af danske virksomheder.

Kl. 15.40

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Mogens Nørgård Pedersen, sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Det, jeg fortsat er vældig bekymret over, er, om det overhovedet kan lade sig gøre, men det er også et spørgsmål om, hvorvidt der overhovedet er midler til at lave det arbejdsmiljø, som man bør lave.

Nu er det rigtigt, som fru Charlotte Antonsen refererer det, at vi har haft en del deputationer i Arbejdsmarkedsudvalget, men jeg har besøgt adskillige større virksomheder og talt med ledelsen der, og de siger, at hvis det er sådan, at de kommer til deres overordnede – og det kan være udenlandske virksomheder, som har afdelinger i Danmark, som så skal have deres budgetter godkendt i udlandet – påstår de altså, at de ikke får midler sat af til at gøre en arbejdsmiljøindsats i den danske afdeling.

Howdan forholder fru Charlotte Antonsen sig til det?